

[Mølgaard]

ved, som forslagsstillerne har gjort med dette forslags fremsættelse, om bevillingen overhovedet er noget værd.

Vi kan ikke underskrive hvert eneste ord, der står i bemærkningerne til dette lovforslag, men mine tilkendegivelser drejer sig om lovforslagets tekst, og den kan vi 100 pct. tilslutte os.

Glistrup (FP):

I arbejdsministerens afvisning af det foreliggende forslag femhævede han navnlig, at loven om udbyttedeling ikke har den store aktualitet. Man kunne måske fristes til derfra at slutte modsætningsvis, at den skulle have den lille aktualitet, men det røbede arbejdsministeren nu heller ikke noget om, og det, vi har hørt gennem årene, peger ikke i retning af, at der er nogen som helst aktuel værdi i at have den lov.

Når vi har en lov stående i Lovtidende, som tiden simpelt hen er løbet fra, så den ikke har nogen betydning, er der kun én eneste måde, hvorpå man i et demokrati med en grundlov som den danske kan få det ændret, og det er ved at fremsætte et lovforslag og få det vedtaget i folketinget. Man kunne selvfølgelig lave en revolution, men det er sagen trods alt næppe værd. Derfor er det en fuldstændig uberettiget beskyldning, som makkerparret hr. Arne Melchior og fru Lilli Gyldenkilde retter imod forslaget, det de siger, at det er vanvittigt at lave et lovforslag for at få ophævet den lov. Den står og fylder op, og den kan altså bevirke, at folk går galt i byen på den ene eller den anden måde. Man skulle snarere takke for, at der er nogle renovationsfolk, som kommer og siger: nu fjerner vi det, som ikke mere har nogen som helst aktualitet. Hvad enten man mener det ene eller det andet i den standende ØD-debat, som der var nogen der tog hul på, så må man i hvert tilfælde sige, at denne lov hører til i en historisk tidsepoke, som for længst er udløbet, hvorfor den ikke har nogen som helst interesse mere.

Nu kommer hr. Gammelgaard og siger: da det konservative folkeparti godt kan lide frivillige udbyttedelingsordninger, er det rart, at vi har sådan et nævn, som man kan gå til. Hvornår har det været det offentliges opgave at fungere som advokater og erhvervslivets rådgivere for skatteyderpenge? Selvfølgelig

kan de, der vil lave udbyttedelingsordninger, gå til en rådgiver inden for det område, hvad enten det så er deres revisor, deres advokat eller andre. Der er ingen grund til at lave nogle skatteyderbetalte ordninger i den anledning.

Med hensyn til hvad ordningen koster, da har vi været igennem det i mange år, for det er jo ikke første gang, vi behandler denne sag her. Fordi man ikke har kunnet bekvemme sig til at vedtage fremskridtsforslaget, har vi måttet komme igen og igen med det. Den halve million kroner svarer nogenlunde til, hvad man kan ekstrapolere sig til på basis af de oplysninger, vi tidligere har fået. Når hr. Arne Melchior spørger om, hvorfor jeg netop har ramt ½ mill. kr. og ikke 400.000 kr. eller 600.000 kr., eller hvad der nu er tale om, så bygger det på en oplysning, som arbejdsministeriet har givet til et blad her i sommer, til bladet Management, Mogens Behrend, som hr. Arne Melchior sikkert kender som en udmærket journalist, gengiver i et interview, at det koster ½ mill. kr. i øjeblikket. Det er noget, han gengiver som oplysninger, han har fået fra arbejdsministeriet, og da det passer med, hvad vi i øvrigt har af indtryk, mener jeg, man må kunne bygge videre på det. Men jeg skal da selvfølgelig ikke kunne sige, når jeg oplyser tallet ½ mill. kr., om tallet eksakt er 443.000 kr. eller 527.000 kr., eller hvad der er tale om.

Men med hensyn til de bemærkninger, der knytter sig til lovforslaget, og som hr. Arne Melchior var inde på, og som hr. Jens Peter Jensen ligefrem læste op, skal jeg gerne erkende, at de ikke er særlig velvalgte, og det skal jeg også meget gerne selv tage ansvaret for, for de er resultatet af en læsning af min håndskrift. Jeg ville gerne have lavet en eller anden vittig udformning med allusion til udtrykket »Fanden er løs i Laksegade«. Jeg sad og kløede mig i nakken og rettede i manuskriptet vældig mange gange, og så bliver »løse i Laksegade« altså til »sløve i Laksegade«. Det skulle jeg selvfølgelig have skrevet noget bedre. For at gøre det ekstra godt står der i det, som blev læst højt af hr. Jens Peter Jensen, og som derfor kommer ind i folketingets forhandlinger, noget længere fremme, at man venter på, at der skal komme nogle »svar«. I mit åbenbart ulæselige manuskript – hvad jeg ikke skal bebrejde andre end mig selv og min skrivelærerinde i sin tid – stod